04/07/2020

«Εκθρονισμοί και ενθρονισμοί» του μακαρ. Αυγουστίνου Καντιώτη

/ Γνώμες

- **Άρθρο του μακαριστού Μητροπολίτου Φλωρίνης κυρού Αυγουστίνου Καντιώτη** με αφορμή το Ευαγγέλιο της αυριανής Κυριακής (Δ’ Ματθαίου)

«Όπως όλα τα θαύματα που έκανε ο Ιησούς, αγαπητοί μου, του έδιναν αφορμές για να διδάξη το λαό ψυχοσωτήριες αλήθειες, έτσι και η θεραπεία του δούλου του εκατοντάρχου της Καπερναούμ του έδωσε αφορμή να πη μία αλήθεια, η οποία πιστοποιείται με αναρίθμητα παραδείγματα. Την αλήθεια αυτή την διατύπωσε με τα εξής λόγια:

«Πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, οἱ δὲ υἱοὶ
τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων»(Ματθ. 8,11-12).

Πάνω στην αλήθεια αυτή θα μιλήσουμε τώρα.

Τι σημαίνουν τα λόγια αυτά του Σωτήρος· ότι οι μεν Ιουδαίοι, που ήταν «οι υιοί

της βασιλείας», λόγω της αθλίας διαγωγής τους απέναντι στον Κύριο θα εκδιωχθούν από τα ανάκτορα της θεϊκής ευνοίας και θα ριχτούν στις φυλακές της αιωνίου κολάσεως, οι δε ειδωλολάτρες –αυτοί είναι οι «από ανατολών και δυσμών»–, λόγω της πίστεως και της μετανοίας, που θα δείξουν, ακούγοντας το κήρυγμα του ευαγγελίου, θα γίνουν δεκτοί στα ανάκτορα των ουρανών και θα καταλάβουν τις θέσεις εκείνες, που είχαν προετοιμασθή στη βασιλεία των ουρανών για τους Ιουδαίους.

Και ποιο ήταν εκείνο που έκανε τον Κύριο να πη τα λόγια αυτά· η ειλικρινής, βαθειά και έμπρακτη «πίστις»(ε.α. 8,10), που έδειξε ο εκατόνταρχος εξ αφορμής της ασθενείας του δούλου του. Μολονότι ο αξιωματικός αυτός ήταν όχι Ιουδαίος αλλά Ρωμαίος και ανήκε σε ξένη θρησκεία, μολονότι έβλεπε το δούλο του να βρίσκεται στις τελευταίες του στιγμές και κάθε ελπίδα σωτηρίας του να χάνεται, μολονότι το αξίωμα που κατείχε –ή μάλλον ο εγωισμός, που δημιουργούν σε ψυχές επιπόλαιες τα αξιώματα– θα γινόταν εμπόδιο ώστε να μην πλησιάση τον απλοϊκό Διδάσκαλο και να μην ταπεινωθή σ᾽ αυτόν ζητώντας τη βοήθειά του, παρ᾽ όλα αυτά ο εκατόνταρχος εκτιμά τον Ιησού ασυγκρίτως περισσότερο από ο,τι οι Ιουδαίοι.

Νιώθει και πιστεύει ότι και ένας μόνο λόγος του Κυρίου έχει τη δύναμη να θεραπεύη και τη χειρότερη ασθένεια, όπως αυτή του δούλου του, που τον βασάνιζε «δεινώς»(ε.α. 8,6). Γι᾽ αυτό στέκει μπροστά του με ευλάβεια και σεβασμό, όπως στέκει μπροστά στο βασιλιά ο απλός στρατιώτης. Δεν κοιτάζει τα εξωτερικά εμβλήματα του αξιώματός του αλλά συναισθάνεται την αθλιότητα που κάθε άνθρωπος έχει, και αυτός ο αξιωματούχος ομολογεί τη μηδαμινότητά του απέναντι στον Κύριο λέγοντας·
«Κύριε, ουκ ειμί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης»· δεν είμαι, Κύριε, άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου» (ε.α. 8,8).

Ποιος από τους φαρισαίους, που έβλεπαν έναν αξιωματικό να ζη στα στρατόπεδα και όχι όπως αυτοί, θα μπορούσε να φανταστή, ότι στην καρδιά του Ρωμαίου αυτού στρατιωτικού είχε ενθρονισθή τέτοια πίστη και αρετή; Αυτοί, οι Ιουδαίοι, παρ᾽ όλη την προγονική τους δόξα και την εξωτερική τους θρησκευτικότητα, εξ αιτίας του εγωισμού και της κακίας τους, απομακρύνονταν συνεχώς από τον Ιησού και κινδύνευαν να χάσουν τη σωτηρία των ψυχών τους, ενώ αυτός, ένας εθνικός εκατόνταρχος, που γεννήθηκε και ανατράφηκε σε ειδωλολατρικό περιβάλλον, πλησιάζει τώρα το Χριστό, προσκολλάται σ᾽ αυτόν και σώζεται!
Αλλά η προφητεία αυτή του Χριστού, ότι οἱ μεν Ιουδαίοι, οι περισσότεροι από αυτούς, θ᾽ αποσκιρτήσουν και θα χαθούν, ενώ οι εθνικοί,
οι ειδωλολάτρες, θα επιστρέψουν στο Θεό και θα σωθούν, η προφητεία αυτή

εξακολουθεί και μέχρι σήμερα να εκπληρώνεται. Γιατί ό,τι συνέβη μεταξύ των Ιουδαίων, συμβαίνει τώρα μεταξύ των Χριστιανών.

Οι Χριστιανοί ζούν στους κόλπους της Εκκλησίας· αυτοί είνε κατ᾽ εξοχήν «οι υιοί της βασιλείας». Ζούν αυτοί σε στενή επικοινωνία με τον Κύριο· το νόμο του μελετούν, στους ναούς του συχνάζουν, εξομολογούνται, κοινωνούν, μετέχουν σε όλες εκείνες τις ευλογίες που απολαμβάνουν «οι υιοί της βασιλείας», τα παιδιά του ουρανίου Πατέρα. Αλλ᾽ εάν δεν προσέξουν, εάν δεν εκτιμήσουν όπως πρέπει και όσο πρέπει τη μεγάλη τιμή που τους έκανε ο Κύριος να τους ονομάζη «τέκνα Θεού»(Ιω. 1,12· 11,52), «αδελφούς» του(Ματθ. 28,10), «υιούς της βασιλείας» (ε.α. 8,12· 13,38) και «φίλους» του(Λουκ. 12,4. Ιω. 15,14), εάν δεν δείξουν διαγωγή σύμφωνη με την υψηλή κλήσι
τους, υπάρχει φόβος να εκπέσουν από τη χάρι του Θεού· να πάθουν δηλαδή δυστύχημα μεγαλύτερο απ᾽ αυτό που παθαίνει ένας βασιλιάς ενδόξου κράτους που λόγω σφαλμάτων του εκθρονίζεται, γίνεται έκπτωτος, χάνει τα μεγαλεία του, πέφτει σε αφάνεια και πεθαίνει πικραμένος στα ξένα. Είνε δυστυχισμένος ο βασιλιάς αυτός; ε, πολύ πιο δυστυχισμένος είνε «ο υιός της βασιλείας»· γιατί χάνει θέσι – θρόνο ενδοξότερο από κάθε άλλο θρόνο της γης.

Παραδείγματα τέτοιων τρομερών πνευματικών εκθρονίσεων έχουμε, όπως είπαμε, αναρίθμητα. Ένα από αυτά είνε ο Ιούδας. Ήταν κι αυτός «υιός της βασιλείας», ένας από εκείνους που ο Κύριος είπε πως θα καθίσουν «επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ»(Ματθ. 19,28. Λουκ. 22,30)· γιατί η θέσι που
είχε επί της γης ο Ιούδας κοντά στο Χριστό ήταν ασυγκρίτως ανώτερη από ένα κοσμικό θρόνο. Και όμως εξ αιτίας της φιλοχρηματίας του πέφτει. Πέφτει, την ώρα που μία πόρνη και ένας ληστής –η μεν πόρνη με τα δάκρυα της μετανοίας, ο δε ληστής με τη θερμή προσευχή του «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου» (Λουκ. 23,42)– επιστρέφουν όπως οι άσωτοι υιοί και καταλαμβάνουν θέσι περίλαμπρη στη βασιλεία των Ουρανών.

Τα παραδείγματα αυτά, που πολλά παρόμοια μπορείς να μελετήσεις στην Αγία Γραφή, στην Εκκλησιαστική Ιστορία, και να δεις στη ζωή της συγχρόνου Εκκλησίας, επιβεβαιώνουν τα προφητικά λόγια του Κυρίου, αλλά και πρέπει να βάζουν σε φόβο τις ψυχές μας. Τι είσαι, αδελφέ μου, άγιος; Έστω ότι είσαι. Αλλά και
πάλι πρέπει να φοβάσαι την πτώσι. Άνοιξε τα μάτια σου να δης πόσοι που έφτασαν στα ύψη του ουρανού και έχτισαν τη φωλιά τους ανάμεσα στα άστρα, έπεσαν και τσακίστηκαν...».

Διαβάστε τη συνέχεια στη 2η σελίδα του άρθρου Ἐκθρονισμοί καὶ ἐνθρονισμοὶ. Κυριακὴ Δ΄ Ματθαίου.

Δημοσιεύτηκε στις 2 Ἰουλίου 2017 στη Φλώρινα

Συντάκτης (†) ο μακαριστός ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης